

děje je zjevné, že jest rozhodnutí opatrovnického soudu ve věci správné. Jak bylo podotčeno, jde o to, zda a za jakých předpokladů lze ze vkladu složeného v sirotčí pokladně pro choromyslného opatrovance povolit — ať z jistiny nebo z úroků, což jest nezávažné, protože při úrocích jde o plody civilní (§ 912 obč. zák.), — vydání peněz na částečnou úhradu dluhu opatrovance (jeho ošetřovacích výloh). Ošetřovací výlohy jsou veřejnoprávními dávkami (sr. judikát č. 197 dřívějšího nejvyššího soudu ve Vídni, uveřejněný pod číslem 1393 úř. sb.), jichž placení se v souzeném případě požaduje na soudě, jemuž přísluší dohled nad správou opatrovancova majetku a poukaz k vydání ze sirotčí pokladny. Nemůže o tom býti pochybností, že se i veřejnoprávní věřitel může pokusiti o dobrovolné placení dluhu opatrovance (§ 230 obč. zák.) a že příslušné řízení o takové žádosti podané u opatrovnického soudu jest řízením mimosporným. Přihází se nezřídka, že i soukromoprávní věřitelé soudních chráněnců žádají na soudu zaplacení svých pohledávek ze vkladů v sirotčí pokladně, že zákonní zástupci — chtějíce předejiti útratám sporu a exekuce — k tomu svolují a že soud — pamětliv jsa předpisu § 230 obč. zák., podle něhož jest z hotovosti především uhraditi dluhy a teprve zbytek uložit na úrok, — to schvaluje. Nelze si domyslíti, proč by tomu mělo býti jinak u veřejnoprávního věřitele. Nebylo-li návrhu vyhověno a pokládá-li se navrhopatel usnesením za zkrácena, nelze mu upříti oprávnění k rekursu. Byl tedy navrhopatel i v souzeném případě k rekursu oprávněn (§ 37 zák. č. 100/1931 sb. z. a n.). Tolik bylo podotknouti po stránce formální.

Po stránce věcné jest uvést, že opatrovance zastupuje jeho opatrovník, že jen on jest jeho zákonným zástupcem a jen on svou vůlí nahrazuje vůli opatrovance, třebaže potřebuje ke všem hospodářským úkonům větší důležitosti soudního schválení (§§ 233, 244 a 282 obč. zák.). Odepře-li tedy opatrovník svolení k vydání nějaké částky nebo úroků z jistiny v sirotčí pokladně uložené, — kteráž výplata by mohla býti realizována jen k poukazu opatrovnického soudu, — nemůže soud ani první, ani vyšší stolice nedostatek takového svolení sám nahradit a nemůže pak v mimosporné cestě věřitel dosíci uspokojení. V souzeném případě opatrovnický soud ani opatrovníka nevyslechl, pokládaje za vyloučeno, by směl dáti svolení k vyplácení úroků ze vkladu, ale opatrovník výslovně odepírá podle dovolacího rekursu svolení, takže jest správný výrok prvního soudu, že se návrh zemského fondu zamítá. Tomuto jest přenechati, jakou cestu zvolí k dosažení náhrady za ošetřovací výlohy choromyslného, a nelze se tu obíratí otázkou jejich nuceného vymáhání. Za tohoto stavu věci netřeba se vůbec zabývati předpisem § 43 zákona ze dne 28. prosince 1887 č. 1 ř. z. z roku 1888.

Čís. 11746.

Pro posouzení otázky, kdo jest účastníkem řízení o knihovní žádosti, jest rozhodná doba, kdy žádost došla ke knihovnímu soudu.

(Rozh. ze dne 10. června 1932, R II 210/32.)

K n i h o v n í s o u d zamítl žádost manželů K-ových, by byl povolen v jich prospěch vklad práva vlastnického k polovici domu, připsané dosud Marii P-ové. R e k u r s n í s o u d povolil žádaný knihovní vklad.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolací rekurs Občanské záložny v R.

D ů v o d y:

Jde především o rozřešení otázky, kterou nadhazuje sama stěžovatelka, zda je oprávněna k dovolacímu rekursu. Stěžovatelka nelze oprávnění to přiznati. Podle § 93 knihovního zákona jest pro posouzení knihovní žádosti rozhodná doba, kdy žádost došla ke knihovnímu soudu. Dobu tuto jest pokládati za rozhodnou i pro posouzení otázky, kdo jest účastníkem řízení o knihovní žádosti (§ 6 zákona čís. 100/31 sb. z. a n.) a komu přísluší právo k rekursu (§ 37 uvedeného zákona). Správnosti tohoto názoru nasvědčuje i ustanovení § 126 druhý odstavec knih. zák., podle něhož nesmějí býti činěny ve stížnosti nové údaje. Stěžovatelka uvedla k odůvodnění svého oprávnění k dovolacímu rekursu, že má za zcizitelem nemovitosti vykonatelnou směnečnou pohledávku, která jí nebyla dosud zaplacená a pro kterou zažádala dne 29. ledna 1932 o vklad práva zástavního na zcizené nemovitosti. K tomuto tvrzení stěžovatelky v dovolacím rekursu nelze přihlížeti, ježto v době rozhodné pro posouzení věci, kdy knihovní žádost došla k soudu, totiž dne 7. ledna 1932, nebyl stav věci tvrzený stěžovatelkou zřejmý ani ze žádosti knihovní, ani z knihy pozemkové. Jde proto o novotu, k níž podle § 126 druhý odstavec knih. zák. nelze přihlížeti. Stěžovatelce bylo tudíž odepřiti oprávnění k dovolacímu rekursu a nelze se jí dovolávati ani rozhodnutí čís. 8667 a 10616 sb. n. s., neboť předpoklady jejich tu nedopadají.

Čís. 11747.

Byla-li vnucená správa nemovitosti vedena jen ve prospěch jediného vymáhajícího věřitele, nelze výdaje a zálohy vnuceného správce přikázati z nejvyššího podání za exekučně prodanou nemovitost v přednostním pořadí podle § 216 čís. 1 ex. ř.

Vymáhající věřitel musí v tomto případě odměnu a správní výdaje vnuceného správce jím zapravené přihlásiti podle § 210 ex. ř. jako exekuční útraty a dostane se pak na ně z rozdělované podstaty podle § 218, druhý odstavec, ex. ř. v pořadí podle § 104 ex. ř. Nepřihlásil-li vymáhající věřitel tyto útraty ani před, ani při rozvrhovém roku, nelze k nim přihlížeti ani v tomto pořadí.

(Rozh. ze dne 11. června 1932, R I 401/32.)

Na nemovitost, o jejíž exekuční dražbu tu jde, byla vedena ve prospěch jednoho z vymáhajících věřitelů (banky Č.) vnucená správa. Rozvrhuje nejvyšší podání za tuto exekučně prodanou nemovitost přikázal soud první stolice v přednostním pořadí vnucenému správci Františku H-ovi hotové výlohy. R e k u r s n í s o u d napadené usne-